

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/336/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7115203915
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Cakoci
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7115203915.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Cakociho a členov senátu JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Slávky Zborovjanovej v spore žalobcu Bytového podniku mesta Košice, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Južné nábrežie 13, IČO: 44 518 684, proti žalovaným: 1. Q. T., A.. XX. XX. XXXX, W. O., P. XX, X. B. T., A.. XX. XX. XXXX, bytom tamtiež, obom zastúpeným JUDr. Matúšom Hríbom, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v Bardejove, Na hradbách 5, o zaplatenie 8.222,80 eur, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 27. 04. 2017 č.k. 36C/112/2015-93 jednohlasne takto

r o z h o d o l :

Potvrdzuje rozsudok vo vyhovujúcom výroku, vo výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a vo výroku o trovách konania.

Odmieťa odvolanie proti výroku o čiastočnom zamietnutí žaloby.

Žalobcovi priznáva plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 8.222,80 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 409,60 eur od 08. 07. 2012 do zaplatenia, s 8,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 7.813,20 eur od 11. 07. 2013 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a zamietol taktiež návrh žalovaných v 1. a 2. rade na prerušenie konania. Žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania.

2. Týmto rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol o nároku žalobcu na zaplatenie sumy 8.222,80 eur s príslušenstvom predstavujúcim úroky z omeškania žalobcom vyčíslené za konkrétne časové obdobie v konkrétnej percentuálnej výške, ako aj o procesnom návrhu žalovaných na prerušenie konania. Nároku vo veci samej sa žalobca domáhal na základe tvrdenia, že ako správca bytového domu, nachádzajúceho sa v O. A. P.Ā. J. Č.. XX uplatnil voči žalovaným ako vlastníkom bytu v uvedenom bytovom dome nárok na uhradenie ich nedoplatkov z titulu vyúčtovania za obdobie rokov 2011 a 2012.

3. Rozsudok odôvodnil súd prvej inštancie tým, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že v konaní vedenom Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 17C/114/2011, žalovaní v 1. a 2. rade (v procesnom postavení žalobcov) podali žalobu proti Mestu Košice o neplatnosť uznesení schôdze vlastníkov bytov, a to uznesenia č. 2, ktorým bol za správcu bytového domu odsúhlasený Bytový podnik mesta Košice, uznesenia č. 3, ktorým boli odsúhlasené výšky platieb do fondu prevádzky, údržby a opráv pre rok 2011 mesačne vo výške 96,77 eur za byt č. 2, uznesenia č. 4, ktorým bol odsúhlasený návrh zmluvy o výkone správy s Bytovým podnikom mesta Košice. Poukázal na to, že o žalobe v uvedenom konaní bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom zo dňa 09. 05. 2012 pod sp. zn. 17C/114/2011-160

tak, že žaloba bola zamietnutá. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 31. 12. 2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27. 11. 2012 č.k. 6Co/227/2012-189. Z uvedeného súd prvej inštancie vyvodil, že obrana žalovaných postavená na tvrdení, že výška poplatkov do fondu opráv bola stanovená v rozpore s dobrými mravmi neobstojí, keďže o tejto skutočnosti bolo už právoplatne rozhodnuté. Vychádzal zo zásady, že ak v skončenom konaní strán sporu došlo právoplatným súdnym rozsudkom k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa aj tento (nový) nárok (aj keď nie identický s predmetom skončeného konania) odvodzuje, je súd v tomto ďalšom (novom) civilnom konaní pri zodpovedaní predbežnej otázky, ktorá právoplatným súdnym výrokom už bola vyriešená ako vec sama, týmto vyriešením viazaný. Pri tomto svojom závere vychádzal z obsahu uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/133/2009 zo dňa 29. 04. 2010. V nadväznosti na to uzavrel, že v konaní sp. zn. 17C/114/2011 bola prejudiciálne vyriešená otázka platnosti uznesení prijatých na schôdzi vlastníkov bytov bytového domu P. XX Q. O. a právoplatné súdne rozhodnutie zakladá stav právnej istoty, resp. odstraňuje stav právnej neistoty strán sporu, pričom dôsledok právoplatnosti súdneho rozhodnutia znamená, že rozhodnutie sa stáva pre strany sporu zásadne nezmeniteľným a záväzným; takéto rozhodnutie získava vynútitelnosť a je pre súd v inom konaní tých istých strán sporu záväzné. Právne vzťahy ním vyriešené je možné spochybniť iba osobitne kvalifikovaným spôsobom - mimoriadnymi opravnými prostriedkami. Z uvedeného vyvodil, že nemôže ako predbežnú otázku opätovne riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore strán sporu a klásť si otázku, či civilný súd v predošlom konaní vec správne alebo nesprávne posúdil. Ďalej konštatoval, že žalobca je zo zákona povinný vymáhať vzniknuté nedoplatky za vlastníkov (§ 8b ods. 2 písm. e/ zákona č. 182/1993 Z.z.). Z vykonaného dokazovania mal ďalej za preukázané, že žalovaní neuhradili žalobcovi ako správcovi bytového domu a správcovi bytov nachádzajúcich sa v ňom, a to v O. A. P. J. Č.. XX poplatky za služby spojené s bývaním, platby do fondu opráv, poplatky za havarijnú službu a poplatok za výkon správy. Konštatoval, že v zmysle vyúčtovania týmto vznikol za obdobie roka 2011 nedoplatok vo výške 409,60 eur a za rok 2012 vo výške 7.813,20 eur. Poukázal na to, že zo strany žalovaných nebola výška týchto nedoplatkov spochybnená v 30 - dňovej reklamačnej lehote od doručenia vyúčtovaní a výslovne nebola spochybnená ani v súdnom konaní. Mal taktiež za preukázané, že uvedené vyúčtovania boli doručené žalovanému v 1. rade, a to za rok 2011 dňa 07. 06. 2012 a za rok 2012 dňa 10. 06. 2013. Keďže žalovaní tieto nedoplatky v lehote 30 dní odo dňa doručenia neuhradili, mal za to, že od nasledujúceho dňa po doručení sa títo dostali do omeškania s touto povinnosťou. Na základe toho žalobe vyhovel, čo do istiny a s poukazom na omeškanie žalovaných priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vyčíslený v súlade s ust. § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z.z., v znení účinnom do 31. 01. 2013. Keďže v žalobe boli uplatnené úroky z omeškania vo vyššej sume, v prevyšujúcej časti považoval tento nárok na úrok z omeškania za nedôvodný a preto ho zamietol.

4. Zamietnutý návrh na prerušenie konania odôvodnil súd prvej inštancie s poukazom na znenie § 164 C.s.p. a konštatoval, že žalovaní podali návrh na fakultatívne prerušenie konania, ktoré však nepovažoval pre samotné konanie za nevyhnutné, majúc za to, že z ich strany nebol adekvátne odôvodnený návrh na prerušenie konania a nestotožnil sa s argumentáciou žalovaných, aby konanie vedené na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 36C/98/2016 malo význam pre tento spor, nehovoriac o tom, že v uvedenom spore už bolo rozhodnuté aj keď neprávoplatne. Mal za to, že v tomto konaní sa nerieši otázka, ktorá môže mať význam pre toto konanie, a preto ich procesný návrh na prerušenie konania zamietol. Rozhodnutie o trovách konania založil na ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania.

5. Proti rozsudku podali včas odvolanie žalovaní. Títo žiadali rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Svoje odvolanie zakladali na dôvodoch uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a písm. h/ C.s.p. tvrdiac, že súd rozhodol predčasne, keď svojím nesprávnym procesným postupom im znemožnil v uskutočnení procesných práv do takej miery, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a vec taktiež nesprávne právne posúdil. Za rozhodujúci nedostatok rozsudku považujú skutočnosť, že súd prvej inštancie vo veci rozhodol a nevyhovel ich návrhu na prerušenie konania pre akúsi neúplnosť návrhu. S takýmto tvrdením nesúhlasia, majú za to, že návrh na prerušenie konania odôvodnili a to tým, že v prípade úspechu v spore o nahradenie vôle by z pozície väčšinového vlastníka pristúpili k zrušeniu rozhodnutí, ktorými boli zaviazaní k šikanóznym poplatkom žalobcovi ako správcovi. Považujú za poľutovania hodné, že toto rozhodnutie prijaté na základe formálnej väčšiny Mesta Košice nebolo súdmi zrušené, nakoľko mesačný poplatok za správu do fondu opráv vo výške 651,10 eur (za rok 2012) prijatý proti vôli žalovaných neznamená nič iné ako šikanu s jediným cieľom, v snahe o pozbavenie žalovaných k bytu. Poukázali na to, že žalobca nielenže nevykonáva od prijatia

týchto rozhodnutí žiadnu správu, ale neinvestoval ani jeden cent do opravy strechy, či iných spoločných častí a zariadení bytového domu, ktorá bola proklamovaným dôvodom pre zvýšenie poplatku do fondu. Zdôraznili, že žalobca ani vlastníci dokonca nevyužívajú ostatné priestory a tak je zrejmé, že ich jediným cieľom je protiústavné zbavenie vlastníctva žalovaných k ich bytu cez umelo vytvorenú pohľadávku, čo by nemalo byť v demokratickej spoločnosti vôbec možné, nakoľko šikanóznny výkon práva nemôže požívať právnu ochranu. Majúc za to, že im hrozí strata vlastníckeho práva k bytu za poplatok na opravu strechy, ktorý sa v konečnom dôsledku stane len obohatením Mesta Košice a nového vlastníka, nakoľko žalovaní z exekvovania tohto poplatku napriek jeho vynaloženiu nemajú žiadny majetkový prospech, teda zaplatia novú strechu inému. Pokiaľ súd poukázal na právoplatné rozhodnutie súdu vo veci neplatnosti uznesení schôdze vlastníkov a jeho záväznosť pre toto konanie, majú za to, že aj konanie o náhrade vôle môže priniesť spravodlivosť do práv vlastníka bytov v bytovom dome. Súd prvej inštancie teda predčasným rozhodnutím porušil ich procesné práva, pre ktorých môže aj prípadný úspech v konaní o nahradenie vôle prísť neskoro, po tom, čo žalobca už svoju pochybnú pohľadávku uspokojí, a to vydražením bytu žalovaných. Žiadajú preto, aby odvolací súd rozhodol o ich návrhu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o nahradenie prejavu vôle (sp. zn. 36C/98/2016).

6. K odvolaniu žalovaných sa vyjadril žalobca. Tento navrhol odvolanie žalovaných odmietnuť. Rozsudok považuje za správny v celom rozsahu a odvolanie žalovaných za účelové a vedúce iba k oddialeniu ich povinnosti splniť to, čo im bolo napadnutým rozhodnutím uložené. K ich tvrdeniam, že ako správca neplní svoju povinnosť a do spoločných častí a zariadení domu neinvestoval žiadne prostriedky uvádza, že o použití finančných prostriedkov akumulovaných na fonde opráv nerozhoduje správca, ale vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. Má za to, že žalovaní sa ako vlastníci bytu nemôžu zbaviť svojej povinnosti platiť preddavky do fondu opráv, poukázal na to, že Mesto Košice ako vlastníci ďalších bytov v predmetnom bytovom dome si povinnosť uhrádzať platby do fondu opráv riadne a včas plní, pričom v žalovanom období predstavovala výška platieb do fondu opráv za všetky 3 byty vo vlastníctve Mesta Košice mesačne sumu 1.037,18 eur, zatiaľ, čo žalovaní od počiatku neuhradili ani jednu platbu do fondu.

7. Vzhľadom na skutočnosť, že rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje viac výrokov a odvolací návrh žalovaných sa týka rozsudku ako celku, teda všetkých jeho výrokov (navrhuje tento v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie), skúmal odvolací súd prioritne formálnu prípustnosť tohto odvolania proti všetkým jeho výrokom a na základe toho dospel k záveru, že odvolanie žalovaných nie je prípustné proti výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá. Osobou oprávnenou podať odvolanie je tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Podmienkou subjektívnej prípustnosti odvolania je existencia ujmy spôsobenej napadnutým rozhodnutím. Túto ujmu je potrebné posudzovať výlučne z hľadiska procesného, pričom sa musí vychádzať zo znenia samotného výroku. Pokiaľ odvolací súd dospeje k záveru, že takéto ujma sporovej strane nevznikla, odvolanie odmietne.

8. Odvolací súd v súlade s týmito zásadami dospel k záveru, že výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, je výrokom v prospech žalovaných a teda týmto výrokom nebola žalovaným spôsobená žiadna ujma a preto odvolací súd ich odvolanie v tejto časti odmietol podľa ust. § 386 písm. b/ C.s.p., keďže v tejto časti bolo podané neoprávnenou osobou.

9. V prevyšujúcej časti odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu odvolacích námietok podľa ust. § 380 C.s.p. a na základe toho dospel k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie, a to dôkazmi, ktoré účastníci na preukázanie svojich tvrdení označili, vykonané dôkazy vyhodnotil postupom zodpovedajúcim úprave v § 191 ods. 1 C.s.p., vec správne právne posúdil aj vecne správne vo veci rozhodol. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie, než ako rozhodol súd prvej inštancie. za vecne správne a výstižné považuje odvolací súd aj dôvody prvoinštančného rozsudku týkajúceho sa zamietavého výroku vo veci samej, a preto sa odvolací súd obmedzuje na konštatovanie správnosti týchto dôvodov v súlade s ust. § 387 ods. 2 C.s.p. a s poukazom na obsah odvolacích námietok žalovaných považuje za potrebné k týmto dôvodom dodať:

10. Žalovaní prioritne zakladajú svoje odvolanie na tvrdení, že súd prvej inštancie nevyhovením ich procesnému návrhu na prerušenie konania im znemožnil uskutočnenie ich procesných práv do takej miery, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z procesného podania žalovaných zo

dňa 26. 04. 2017 (č.l. 91) vyplýva, že títo sa domáhali prerušenia konania do doby právoplatného skončenia konania vedeného na rovnakom súde pod pôvodne sp. zn. 36C/102/2011, v súčasnosti vedeného pod sp. zn. 36C/98/2016. Súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 164 C.s.p. uviedol, že sa nestotožnil s dôvodom na prerušenie konania uvedeným žalovanými, keďže mal za to, že konanie vedené pod uvedeným č. 36C/98/2016 o nahradenie prejavu vôle na uzavretie zmluvy, nemá význam pre prebiehajúci spor, keďže sa v ňom nerieši otázka, ktorá môže mať význam pre toto konanie. Odvolací súd sa stotožňuje s takýmto záverom. V uvedenom konaní sa žalovaní (v postavení žalobcov) domáhali nahradenia prejavu vôle žalovaného na dodatku k zmluve o prevode vlastníctva sporného bytu im, ak kupujúcim. Tento návrh odôvodňovali tvrdením, že zmluva o prevode ich bytu nezodpovedá skutočnosti, keďže oni boli nájomcami bytu č. 2 a Mesto Košice aj požiadali o prevod vlastníctva uvedeného bytu, pričom po vykonaní samotného prevodu vlastníctva zistili chybu pri určení výšky spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu prislúchajúcich im a mali za to, že žalovaný si nesplnil povinnosť previesť na nich byt vrátane jeho príslušenstva, spoločných častí a spoločných zariadení domu, keďže mali za to, že im pripadá podiel vo výške 3915/10000 na miesto žalovaným nesprávne uvedeného podielu 3871/10000. Odvolací súd nepovažuje za dôvodný návrh na prerušenie konania, pokiaľ tento žalovaní zakladali na tvrdení, že úspech v predmetnom spore by mal pre žalobcu fatálne následky, keďže by tento stratil krehkú väčšinu hlasov a žalovaní by okamžite pristúpili k zrušeniu všetkých šikanózných uznesení. Nárok žalobcu totiž má základ v konkrétnych uzneseniach vydaných na schôdzi vlastníkov bytov, pričom tieto uznesenia boli záväzné aj pre žalobcu ako správcu bytového domu za obdobie rokov 2011 a 2012, za ktoré je uplatňovaný nedoplatok z vyúčtovania. Ani zrušenie, resp. zmena takýchto uznesení v budúcnosti nemôže ovplyvniť ich záväznosť v čase pred ich zrušením, resp. zmenou, a teda výsledok uvedeného konania, do skončenia ktorého žalovaní navrhovali konanie prerušiť, nerieši žiadnu konkrétnu otázku, ktorá by mohla mať význam pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci. K vyššie uvedeným dôvodom považuje odvolací súd navyše za potrebné uviesť, že v zmysle ust. § 217 ods. 1 C.s.p. aj pre jeho rozsudok platí, že je preň rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, pričom zistil, že konanie vedené na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 36C/98/2016 bolo právoplatne skončené, keď rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 08. 03. 2018 č.k. 5Co/352/2017-55 bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 27. 04. 2017 č.k. 36C/98/2016-26, ktorým bola žaloba žalobcov zamietnutá, ako aj vo výroku o trovách konania. Podľa vyznačenia doložky právoplatnosti, tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 23. 03. 2018. Z uvedeného vyplýva, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu už nebol procesný návrh žalovaných na prerušenie konania aktuálny. K ďalším dôvodom odvolania odvolací súd udáva, že tieto sa týkajú hodnotenia obsahu uznesení prijatých na schôdzi vlastníkov bytov, o ktorých už bolo rozhodnuté právoplatným rozhodnutím súdu a teda v tomto odvolacom konaní sú už právne bezvýznamné.

11. S poukazom na tieto dôvody odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcom výroku, ako aj v správnom výroku o trovách konania podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p.

12. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania sa zakladá na ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu patrí plná náhrada trov odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).